

Bergenske Blade.

1te Aarg.

Tirsdagen d. 4de Januar 1848.

N° 1.

Dette Blad, der udgaar to Gange ugentlig, koster for indenbys Abbonenter 1 $\frac{1}{2}$ Spd., for Udenbys, med Tillæg af Post-Porto, 1 Spd. 90 f. halvårlig, og kan rekvireres i Kt. D. Beyers Boghanbling i Bergen, hvor Bidrag, der ønskes optagne i Bladet, bedes indleverede. Udenbys Requisitioner see til nærmeste Postcontoir.

1STE JANUAR 1848.

1.

Nytaarsmorgen! — mon hvad Nytt den bringer?
Hvilke Gaver i sin lukte Favn?
Trost for Laaren? Balsom for dit Savn?
Nye Sener til de slappe Binger? —

Den er taus; den peger med sin Finger
Paa en Bog, der endnu ei fik Navn,
Mens den, som en Gud i gylden Stavn,
Høit et Banner i sin Høire svinger.

Se, med spændte Seil, med Skum om Kjolen
Fløi den ud fra Ewighedens Strand
Til en Fart paa Tidens lave Strømme:

Vi maae med; her hjælper ingen Nølen;
Hvo, der endnu drømme vil iland,
Skal forgaae i sine tomme Drømme.

2.

Kom da, Broder! Ingen Farten kjenner,
Ingen borge kan for Veir og Vind;
Men med aabent Blik og Brodersind
Kjæmpe vi os frem, hvor Banen ender.

Seer du Stjernen, som i Masten brænder
Dig et Sommerblus paa Fjeldets Lind?
Det er Haabets! træd da freidig ind,
Hvor du veed din Sag i gode Hænder!

Banret varfler Strid, — det kan ei nægtes:
Aarets Genius er krigerst stemt
Dg fordeler Seiren, som der fægtes;

Men Bedriften — den er ærlig gjemt,
Dg i Bogen, hvor dit Mærke tegnes,
Skal hver Stræben dig til Gode regnes.

3.

Altsaa virk, hver Enkelt efter Evne!
— Det er Løsnen, Nytaarsmorg'nen gav —
Ligegyldigt hvor! paa Land og Hav,
Høit paa Fjeld og dybt i Malmets Revne!

Dgsaa vi forsøge vil et Stevne
For de adleste blandt Tidens Krav;
Sandhed er os Maal og Støttestav,
Men en større Kraft maa Veien jevne.

Denne Kraft i Folket er lagt ned:
Interessen for den Sag, vi tale, —
Ikke vor, men Folkets egen Sag;

Lad os da paa Aarets første Dag
Slutte Pagten for et fælleds Aaled,
Dg vor Gud det hele Værk befale!

Bergen 1847.

Ved Nytaar pleier man at opgjøre sin Huusholdnings hele Status; og, da Dyden ialfald kommer efter Penge, ifølge en gammel Ironikers Mening, — kunde der vel ogsaa være de, der begyndte paa Dpgjørelsen af et Slags aandelig Balance, naar den anden var færdig. Vel dem da, om de, ved det tvivlsomme Blik paa den lange Debetside og den korte Creditside, dog her kunde finde een Post, der ikke var antegnet af deres egen Haand, og som dog var ført dem til Indtægt, — nemlig den Sum af Tro og Kjærlighed, som Gud har stjenket dem, og som i sig alene er værdig nok til atter at bringe Overvægten til sin Side.

Men ogsaa Slægten i dens Heelhed skal kaste et prøvende Tilbageblik paa, hvorledes den har varetaget sin Huusholdning saavel i materiel som intellectuel Henseende. Af meget forskjellig Natur ere de Dpgaver, der ere den paalagte at behandle, forberede eller fuldende; — til vore fjerne Kyster gjenlyde kun svagt de store Spørgsmaal, der andetseds kræve Millioners livlige Deeltagelse og snare Afgjørelse, — men, om end vore simplere og jævner Forholde lykkeligviis paalægge os mindre Byrder, skulle vi dog ikke mene, at vort Ansvar er saa meget mindre, da det fra hvilket som helst Standpunkt gjælder om med samme Alvor og Genhæng at være tro over Lidet, som over Meget.

I det vi derfor nære Duffet om at maatte ansees for frimodige og sandhedskjærlige Organer for den Kreds og den Samtid, hvori vi nærmest befinde os, synes det os som det meest passende Udgangspunkt for vor første Fremtræden, at vi paa denne Samtids Vegne stille dens nærværende Standpunkt for vor Betragtning, og ialfald forsøge at opgjøre dens Regnskab i indre og ydre Henseende, for at maaskee Forholdenes fremtidige Udvikling deraf med større Værd og Sikkerhed kunde fremgaae.

Men ligesom den enkelte Borger aldrig skal adskille sin Interesse fra det Almindeliges, eller fra Statens, og Staten ikke kan eller skal isolere sig fra den store Mennekeheds Fællesskab, saaledes gives der ogsaa Spørgsmaal, som have en absolut Gyltighed for den Enkelte, fordi de angaae Samfundet i dets hele Ud-

Nytaarsaften.

Maret 1847 laae paa sit Dødsleie; det solte, at det havde ikke mange Timer endnu at leve i, men det var roligt og resigneret, som det sommer sig et Bæsen, der veed, at det har opfyldt sin Pligt; det kastede et koldt Blik tilbage paa de svundne Dage, i hvilke det havde oplevet saameget, uden dog at lade sig forstyrre i sin rolige, jævne Gang til sit bestemte Maal; det havde hverken ladet sig ansætte eller henrive af de mange Tusinder, som fulgte det baade til Benstre og Høire, og som alle søgte at gjøre deres Interesser, deres Duffer, deres Forhaabninger fortrinnsviis gjældende hos det; — det uddelte sine Gaver, — og disse vare tildeels hverken mere eller mindre end Pandoras Uffe med sit store Indhold, som altid fornyes — med en Udsiølighed, som bragte Mangen til at blegne, og lod Forhaabningernes Cours ofte gaae langt under al pari; men til andre Tider gik der tillige et Slags velvilligt Smil over Aarets Physiognomie, og Man saae Roser fremblomstre igjen paa de blege Kinder; men Maret blev dog det samme; det lod Frostroserne paa Ruden forsvinde, men igjen opstaae dufstende og pragtfulde paa Mark og Enge; det sagde ikke: „Plukker nu Blomsterne og glemmer dem!“ — Nei det lod Enhver have fri Villie, og naar det igjen havde taget Blomsterne bort, saae det lige roligt til Alle, og vedblev at gaae fremad, uden igjen at fremtrylle Blomsten for de Mange, som ikke havde fundet den. — Selv da Solen brændte i Zenith over dets Hoved, saae det roligt paa de travle Menneker, som bevægede sig i Kampen, og søgte i det sommerfriske Liv at finde, hvad de ønskede og attraaede; — og, da Hostens gule Blad faldt til Jorden og Markens Afgrøde fortes fra Jorden, gik det ro-

strækning, og som ifølge deres Natur ikke kunne hente deres Grund eller Besvarelse fra en enkelt Communes særegne Forholde, fordi Individ, som Commune, begge tilhøre de fælles Eenheder: Kirke og Stat; i sit Forhold til disse faaer Communen, som Individet, først sin sande Betydning og sin Berettigelse. Behandlingen af de Spørgsmaal, som nærmest fremstille sig for vor Betragtning, nemlig de kirkelige, kan saaledes ene erholde Liv og Betydning, naar disse sættes i deres nødvendige Forbindelse med den evangelisk-kristelige Kirkes nærværende Tilstand i dens Heelhed; overførte deraf paa vor Landstirkes Forfatning, ville de specielt angaae hver enkelt Menighed, som hvert enkelt kristeligt Individ.

I.

Kirkelige Tilstande.

„Der gives ingen Religion længer; — Christendommen har udlevet sin Tid.“ Saaledes lyde for Tiden nogle Roster til os fra Reformationens egen Hjemstavn. „Christendommen var den uhyre Bolge i Verdenshistoriens Ocean, der har nedstyrtet Mennekeheden i Middalalderens dybe Grav, fra hvilken den nu først langsomt og affræstet har begyndt at reise sig; — men den har dog arbeidet sig frem til Overfladen, og har lært igjen at trække Veiret efter den lange Trældom. Den 'syriske' Religions Tid er dog lykkeligviis nu forbi for alle Dannede, og et andet Evangelium, nemlig den frie Selvstændigheds, den bevidste Fornufts, har nedstyrtet den fra dens i Begyndelsen harmløst indtagne, siden ved Overtro og Sværmeri udsmykkede og endelig ved Præstevælde og Samvittighedstrang befæstede Throne; — og dette Frihedens Evangelium, der nu mere og mere afspreder Christendommens Mørke, vil fremdeles bane sig Vej ud over den ganske Mennekehed, og stræmme den ud af de mørke Bedehuse, hvori den altfor længe har samlet sig til Afgudstjeneste, ud i Guds sande og eneste Tempel, den frie, den evige Verden. — Tilværelse efter Døden, og et phantastisk Haab om en evig Salighed? — Hvilken Danned vil tænke herpaa? Vi ere, medens vi ere, vi ere Abenbaringer af den uendelige Fornuft, der i Tilværelsen stedse selv frembringer sit eget Væsen, — vi ere forsvindende Atomer af en uendelig og evig Totalitet; den personlige eller in-

ligt fremad, som før, saae sig ikke tilbage, men lod Mennekerne tage, hvad de kunde, og spurgte ikke: „Er der Noget, som Intet har faaet?“ — Det stred fremad sin pligtmæssige Gang, og lod Forhaabningernes, Glædens, Kjærlighedens og det materielle Udkommes Lader staae tomme, hvor Intet var indvundet; det vidste, at naar dets Maal var naaet, vilde dets Efterfølger blive paalagt atter at nærme sig disse Lader; og da? — ja Alle leve i Haabet! — Altsaa Maret havde næsten opfyldt sin Pligt, og om nogle Timer vilde det være baade dødt og begravet; — men der var ligesaa lidt Sorg at see i det gamle Mars Træk, som i Mennekerimmelsens, som vidste, at dets Død var nær. — Ivertimod syntes Mennekerne at have et ganske ualmindeligt glad og tilfreds Udseende, og oprigtigt talt! — det var ikke at undres over; de, som havde nydt noget Godt af det gamle Mar, ventede det samme og maaskee noget mere af det nye, og de, som Intet havde faaet, — ja de havde nu naturligviis hverken Agtelse eller Kjærlighed for den gamle Knurrepotte, og de haabede naturligviis Alt af det nye, friske, og derfor livsglade, mere meddelende og rundhaandede Mar. O Du velsignede Haab, Du er fast mere end vor Jords Eden!

Paa Aarets sidste Aften og ved dets Dødsleie brændte fire festlige Kjerter, og om Bordet, hvorpaa disse stode, sadde endeel unge Mænd, som det gamle Mar vel havde gjort 365 Dage ældre, men som dog ikke vare gaaede ligesaamange Grader ned i Ungdoms Friskhed og Livlighed. De havde samlet sig, for i Forening at overvære det gamle Mars Død, og medgive det deres Farsel; — de havde tilkaldt den gamle og dog evigunge Bacchus, for at Gravellet kunde blive til en festlig Libation, og han var ganske rigtig indtruffen i sin bedste Dragt, og med sin Thyrstestav i Haanden; — han

dividuelle Tilværelse har ingen anden Betydning eller Sandhed, end den at være det medvirkende forsvindende Moment af dette Heles evig fortsatte Dannelse; heri skal den see sin Bestemmelse og sin Sandhed, o. s. v." Saaledes omtrent lyder det Evangeliums Troesbekjendelse, som med hoi Røst proclamerer sig som Frihedens og den evige Sandheds Aabenbarer; vel maae vi tilstaae, at det endnu kun udtaler sig igjennem en vis Retning af den saakaldte moderne Videnskab, og at det i den skarpe Modsetning til Christendommen, hvori det her er fremsat, ingensteds har formaaet at blive Grundlag for et ordnet Samsunds offentlig Bekjendelse; — men, om end ikke fremtrædende med denne skjærende Mislyd skulle vi dog finde omtrent den samme Grundtone i nogle allerede organiserede Kirkesamsunds offentligt udtalte og vedtagne Bekjendelser; opsofrede indenfor den kristelige Kirke, benævne disse sig ogsaa kristelige, og mene at have emanciperet Christendommen fra den dunkle, uforstaaede og mystiske Plads, den hidindtil har indtaget i Menneskehedens Bevidsthed, som Noget, den udenfra eller ovenfra tilkommet, medens den dog i sit eget inderste Væsen intet Andet er eller vil være, end Udtalelsen af den rene Fornuftis Bevidsthed af sig selv som væsentlig guddommelig.

Disse Sætninger ere ingenlunde nye i Tydskland, de ere nu allerede saa forslidte, at Videnskaben ikke mere gider gjentage dem. Til vort Folks Bevidsthed har endnu ingen af disse Tilværelsens Betydning og Indhold udhulende og fornægtende Anskuelser af Menneskets Forhold til Christendommen og til Gud vidst at bane sig Vej, — og det er at haabe, at de allerede ville være tilintetgjorte i deres eget Fosterland, inden deres fordærlige Mandepust kan faae Tid til at befænge vort Folks sunde og befindige Følelse. Men det er vel ligesaa sikkert, at de aldrig ville formaae at gennemtrænge noget Folk i dets Heelhed, om de end kunne vinde en Døgntilværelse under en Partisplittelses mislige Tilstand; — thi, at nogensinde et kristeligt Folk skulde lade sig betage Troen paa den hellige og retfærdige Gud, paa den, hvem Frelseren har lært os at nævne med det ufortabeligste af alle Navne, vor Fader i Himlene, og i Stedet for ham opstille sig det indholds- og bundløse Begreb af en i Atomer adspaltet, sig selv evig dannende, og ved vor Bevidsthed alene sig

havde nemlig vandret lang Vej, og bragte med sig den ædle Rhinsskvin, som traalede paa Bordet i de jærkligtflimmende Glaser. Vinen havde ofte kastet sine Perler i de grønne Glas, og Tungen var i fuld Gang; Sang og Lyfighed tiltog, men Aaret forblev ganske roligt, og saa kun paa Uhret i Krogen, for at afvente Slaget, der skulde bringe det til den evige Hvile. Man var begyndt paa at gennemgaae Aarets Virksomhed med en saadan Ugeenerthed, at denne kunde have været Aaret selv værdig; og Man var bestemt paa at lade det høre tilbunds dets eget Estermale. —

„Hvad har Aaret skænket mig?“ sagde den Ene, — „Jeg vaagnede samtidigt med det, mit Hjerter var fuldt af Haab, mit Hoved gjemte endnu Natens gylne Drømme, og nu? — Haabet ligger snart knust paa dets Sarkophag og mine Drømme ere flygtede, — en ved hvert Skridt, Aaret gik fremad! Jeg drømte Kjærlighedens Glæde, men den blev til et Malurt-Væger, jeg drømte Rigdoms Herlighed, og fik — en tom Børs, jeg drømte Hæderens Høihed, men fandt kun den jævne slagne Landevei; see, der er mit Udbytte, — og hvorledes maa nu min Graystrift blive?“ — „Ja“, raabte de, „Du, har udtalt ogsaa min Stemning!“ — Kun Een taug; — endelig greb han sit Glas, og idet et Smil gled over hans Ansigt, sagde han: — „Nei Haabet ligger ikke knust paa Sarkophagen, det lever evigt, og igjennem det fremspire igjen alle Livets gylne Drømme! Haabet med sine gylne Drømme tilhører os, tilhører Ungdommen, og gennem dens Livsfriskhed skal det næres og pleies, og blive det Træ, hvoraf vi skulle plukke Troens Frugt. Det er sandt, at vi følge Aaret til Graven og ofte maae spørge os selv: Hvad har Aaret givet os? — Vi see os om, og finde hvad vi have ønsket og haabet — forsvundet som Illusioner, men vi glemme, at vi i Illusionernes Ver-

selv bevidst Fornuft, og intet Andet, — dette lader sig ikke befrygte; — det høieste, Alt omfattende og Alt udtømmende, om end i sit uendelige Indhold ufattelige og uudtømmelige Udtryk, hvormed den hellige Skrift forklarer Guds Fadernavn er Kjærlighed, — og, at den kristelige Religion, der er den uendelige Kjærligheds høieste Aabenbaring og Bekræftelse for alle Troende, skulde fortrænges af en saa forflygtigende Speculation, der intet Andet har at byde igjen for Alt, hvad den vil berøve os, end den trostesløseste af alle mulige Udfigter, den at være alene overladte os selv, hensatte i en Tilværelse, der opløser sig i et gjøglerisk Phantom, berøvede Sandhed og en evig personlig Betydning, berøvede Kjærlighedens hellige Livs-Mand, — dette finder altfor meget sin bestemte Benægtelse i ethvert Menneskes sandeste og inderste Væsen, til at nogen Frygt i saa Henseende skulde opstaae hos den Christne, der veed, hvad han har og han troer. (Fortsættes.)

Bergen, den 3die Januar 1848.

Naar en Redaction første Gang fremtræder for Publicum, pleier den at gjøre Rede for det Maal, den har sat sig, og de Midler, den agter at anvende for at naae dette Maal. Vil Man imidlertid gjøre sig den Umage at sammenholde nogle Udgaver af saadanne Abningsord, skal det, paa saa Undtagelser nær, findes, at de alle ere ligesaa tautologiske som Nutidens Throntaler, og — hvad Mere er — de have ogsaa det tilfælles med disse, at Ingen fæster ringeste Lid til dem. Intet er heller naturligere og rimeligere: thi Man kan vædde 100 mod 1 paa, at, om en Redaction ikke havde en god Hensigt, eller om den just ikke vilde være saa noiesende i Valget af Midler for at naae sit Maal, saa vogtede den sig vel for, ved sin Fremtræden, at tilstaae dette for Publicum; og en Følge heraf er, at der ved deslige Leiligheder kun opstilles Forsikringen om de høberligste Grundsætninger, de varmeste Følelser for Alt, hvad der angaaer Almeenhedens Liv. Men — for vort egentlige Publicum d. e. de høist agtbare Individuer, der have abonneret paa vort Blad, ere deslige Forsikringer usornodne, efterdi de allerede paa Forhaand have erklæret at troe, hvad vi nu skulde til at forsikre om; og det øvrige, fra vort Standpunct naturligviis mindre elskværdige Publicum

den have aandet vor bedste Tilværelse; vi glemme, at det er netop Aaret, som har bevaret os denne Tilværelse, i det den har bevaret vort Hjertes Ungdom og Livsvarme, og saalænge denne ikke tages fra os, have vi vundet Livets bedste Skat; — Kjærlighedens Glæde, Rigdommens Herlighed, Hæderens Høihed, Troens Styrke — Alt tilhører det Hjerter, som kan bevare sin friske Ungdom, og selv fra Livets bitterste Kamp gaaer man da seirende ud; for det ungdomsfriske Hjerter er intet tabt, men Alt at vinde;

„Kan Du, igjennem din Strid og din Daad

„Redde det barnlige Skjær til det Sidste,

„Da har Du Regnbuen over din Graad,

„Da har Du Glorien over din Kiste!“ —

Derfor, har Aaret ikke gjort dit Hjerter gammelt, saa klag ikke, thi da har Du seiret over Aarets dunkle Skjæbner, og Du kan sætte det et Estermale, saa skjønt, som den dalende Sols, der spaaer den vaagnende Morgenrøde! — De ungdomsfriske Hjerter sandt snart her deres Tilknyningspunct og de tomte jublende et Væger for den Gamle paa Dødsleiet, hvem deres Erindring dog ikke vilde fornægte.

Vennens Ord syntes at have lagt en Dæmper paa den frembrydende Erftase; man havde saa aldeles følt det Sande i dem, at Lyfigheden fik et ædlere Præg, Tankerne et sundere Indhold; de ungdomsfriske Hjerter sølte sig ligesom befriede fra et ubestemt Savn, og Længslerne og Forhaabningerne smelte atter sammen i en sod Forvisning.

Man bragte Kjærligheden sin Hylbring, og selv den druekrandsede Gudscomiske Smil bragte ikke Tankerne ud af Ligevægt; man lod Glasene klinge til Priis for Guld og Vre, men Tanken i og Udtrykket for Skaaen havde faae

har allerede ved sin Tilbageholdenhed vist os en Affront, der maa berøve os Lyft til at lade det lige ind i vort Indre. Hermed være det dog ikke sagt, at vi ikke ønske at træde i nærmere Forbindelse ogsaa med denne Deel af Almeenheten, eller at vi betvivle dens Gyldne til at indgaae i denne Forbindelse, men vi ville ikke ved nogen captatio benevolentiae indvirke paa dens Villie. Paa Frugterne skal Man lære Træet at kjende, og gode Frugter mangle sjelden Affatning. Lykkes det os derfor i en eller anden Retning at lede Opinionen hen mod det Sande og det Rette, — kunne vi stundom hjælpe til at lægge en ny Steen til det Frihedens og Trens Tempel, der opføres imellem vore Fjelde — formaae vi af og til at blotte Misbrug eller at fremdrage den miskjendte Fortjeneste, — da ville disse Gjæringer, uden at vi have lovet dem, udrette tusinde Gange Mere til vor Fordeel, end de meest glimrende Løfter. Dog — Et ville vi love og Et kunne vi holde, og det er: at al Raahed skal være bannlyst fra vort Blod. I denne Retning har vor Journalliteratur aldrig savnet tilstrækkelige Organer, og det er ufordobent, at deres Antal yderligere forøges. Skulde fremdeles Nogen forundre sig, naar vi, skjendt angrebne, ikke tage til Gjenmæle, da ville han behage at undersøge ikke blot Materien men ogsaa Formen af det fra vor Side ubesvarede Angreb. Efter Heibergs Classification i Flyveposten gives der nemlig:

- 1) Grunde uden Grovheder,
- 2) Grunde med Grovheder,
- 3) Grovheder uden Grunde.

Paa det første Slags Argumenter bør Man, paa det andet kan Man, men paa det tredje maa Man ikke svare; — og overeensstemmende hermed agte vi at indrette vor Polemik.

Förøvrigt ville vi — som allerede i Subscriptionsindbydelsen bemærket — vel fornemmelig holde os til Gjenstande, der kunne antages at have speciel Interesse for vor Commune og for Bergens Stift; men vi ville ogsaa stadigen have vor Opmærksomhed henvendt paa enhver Sag, der, fordi den interesserer Staten eller den hele Menneskehed, ogsaa maa have Interesse for den enkelte Commune. Vi ville derhos ogsaa bestræbe os for i den øvrige Verden at vække en Smule Interesse for, hvad der i det gamle Bergen passerer, og paa denne Maade bidrage til, at den isolerede Belliggenhed, vor Stad bar, ikke altfor meget faavel i dens Færd og Wandel som i dens Administration skal fremkalde Egenheder, der give Spotteren Stof til Haan og Bagsvæveren til Calomnier. Reentud sagt: — vi ville — hvad hele Verden nu vil — reformere, dog uden ubetinget at sværge til Modens Fane; vi vilde saaledes gjerne, om vi kunde, atter fremmane den gamle Tillid mellem Mand og Mand; men vi reservere os mod den moderne Tillid. Og hermed ønske vi Alle i Almindelighed og vore Abonnenter i særbeleshed et glædeligt Nytaar! Skulde Nogens Skinsyge herved komme i Bevægelse, da betænke han blot, hvor let han har for at erhverve sig vor specielle Bevaagenhed.

deres Daab i Ungdommens rene Begeistring; man sang til Venstrib, og det livlige Die forraadte, at dette ikke blot tilhørte Ungdoms hjertets glade Forhaabning; nei, — det var medgivet i sin fulde Skjønhed og Trofasthed af det Aar, som nu skuldr vandre i Graven; atter vendte de sig til Aaret, og een Tanke gik levende op i dem Alle, og den var: Ungdom i Hjertet, Haab og Tro, med det trofaste Venstrib til Ledfager skal modstaae alle Skjæbnens Kampe og føre os sikkert til Maalet i den gaadefulde Fremtid! Maatte Enhver i alle sine stufede Forhaabninger ved det gamle Aars Dødsleie kunne sige: „O, bevarede Du dog Ungdom og Venstrib!“

De grebe Glassene, og fra Læberne slog i skjøn Harmoni Goethes Ord:

„Mit jedem Schritt wird weiter
 „Die rasche Lebensbahn,
 „Und heiter, immer heiter
 „Steigt unser Blick hinan.
 „Uns wird es nimmer bange,
 „Wenn Alles steigt und fällt,
 „Und bleiben lange, lange!
 „Auf ewig so gesellt.“

Klokken slog i det samme 12; det gamle Aar lukkede sit Die, men de glade Venner saae ligesom prophetiske igjennem den mørke Nat, hilse det nye Aar og udraabte som deres Løsen:

Ungdom i Hjertet!

— I Morgenbladet No. 335 findes indtagen en Ansøgning fra en forhenværende Undertoldbetjent i Christiansund, Ole Nicolai Holm, der uden Lov og Dom er bleven affædiget fra sin Bestilling, og i hvilken han anholder om, at Kongen naadigst vil befale hans Forhold undersøgt, og at han derefter maatte blive behandlet efter Fortjeneste. Denne Ansøgning er imidlertid bleven afflaet, uden Tvivl af gyldige Grunde; men det maa dog være af højeste Interesse for Almeenheten at lære disse Grunde at kjende. — At Finantsdepartementet og enhver med lige Myndighed beklædt Autoritet strengt benytter sin Ret til at affædige de Bestillingsmænd, der ikke nøiagtigt opfyldte de dem paahvilende Pligter, er, som af Morgenbladet bemærket, i høj Grad baade ønskeligt og nødvendigt; men, naar denne Ret benyttes paa saadan Maade, at end ikke den Affatte selv gjøres beskjendt med Grunden til hans Affættelse, da faaer denne Fremførd Udseende af en Vilkaarlighed, som i vort Land og under vore Forholde maa erkjendes for utaalelig, og som endog under det gamle souveraine Regimente henhørte til de største Sjældenheder. Heller ikke formaae vi at tænke nogen os rimelig Grund til en saadan Fremgangsmaade. Vel følger det nemlig af den her omhandlede Rets Natur, at vedkommende Autoritet, for at anvende den, ikke behøver at støtte sig til juridiske Beviser, og at den maa være fuldkommen, ansvarløs, naar den har en tilstrækkelig moralsk Overbeviisning til Grund for sin Handlemaade; men dette kan dog umulig hindre, at den Skyldige faaer at vide, hvorfor han er mistænkt og derved muligvis aabnes Udgang til at bevise sin Uskyldighed. Muligheden af, at Finantsdepartementet kan være fort bag Lyset, er dog altid tilstede, og — saafremt Supplicanten ikke er et Monstrum af Frakthed — forekommer det os endog sandsynligt, at han, der offentlig paakalder Guds og Kongens Retfærdighed til sit Forsvar, ikke kan have en ureen Samvittighed. Lad være, at, om endog ingen egentlig Brode kan lægges Angjældende til Last, saa har hans Affættelse dog været nødvendig „paa Grund af Omstændighederne“ (Departementernes forte Skjort); hvorfor kan Departementet da ikke nedlade sig til at skjænke Manden den Trost i hans Ulykke, at erkjende: at den forsaavidt er ham utilregnelig, og lade ham beholde Vren, om det end berøver ham Embedet? Vilde blot Finantsdepartementets Chef sætte sig alvorlig ind i den Angjældendes Stilling, — erindre, at ogsaa over hans Hoved svæver Sværdet (Grundlovens § 22) — at selv den stærkeste Opinion om Digtighed ikke hos nogen fornuftig Mand begrunder Præsumption om Useilbarhed, saa kan det ikke seile, at han ogsaa vil gjøre alt Sit, for at befrie Almeenheten fra den uhyggelige Stemning, der ved denne Affaire er fremkaldt og hvilken ligesaa lidt en fornem Tausshed kan ubslutte, som høitklingende Tirader formilde. Ialsald tør vi haabe, at det kommende Storthing's Protocolcommittee med Alvor søger at skaffe Lys i denne Sag; og vi skulle ikke undlade naar Tid kommer, at bringe den i Erindring.

— Allerde Onsdag i forrige Uge bragte Nyttet en Efterretning om, at Vaarsild var fanget ved Skudeenæs, idet baade nogle Laase vare satte der og Garnfiskeriet drevs med Held. Torstid modtog vi den første Prøve deraf i en Skote fra Kobbervig, hvis Labning forendel blev affat ved Torvet til 60 β pr. stort Hundrede og Resten til Saltning for 39 β . Senere have vi ingen Tilførsel haft; men dette har sandsynligvis sin Grund deels i det stille Veir og maastee fornemmelig i det ringe Antal Fiskere og Fartøier, som vare fremkomne. Imidlertid havde Silben, for saa tidlig at være, et ret godt Udseende, der afgiver de bedste Forhaabninger for et godt Fiskeri.

— I Juleugen har Architect Stoaflæth foranstaltet en Udstilling af plastiske Arbejder i Kathedralskolens Lokale. Denne Samling, den første i sit Slags i Bergen, indeholder Afstøbninger af flere værdifulde Sager, hvoriblandt især bør nævnes et ikke ubetydeligt, men uden Tvivl af de Færreste paaagtet og paaaffjønnet, Antal antike og moderne Gemmer, som unægtelig i kunstnerisk Henseende frembyde det Fortrinligste af den hele Samling. Vi gjøre derfor Publikum specielt opmærksom paa disse, ved deres rene Former og ædle Udtryk overalt heromte Arbejder. Desuden indeholder den med Smag ordnede Udstilling Afstøbninger af Copier efter Thorwaldsen, Canova o. fl. Mestere, ligesom og af enkelte Antiker.

— Sognepræst til Domkirken, forhenværende Stiftsprovst Christen Brun afgik ved Døden i Fredags den 31te December i en Alder af henved 70 Aar.